

Sisäinen Ylösousemus

Gnostilaisen yhteisön maaliskuun teemana on Uudestisyntyminen, johon liittyy myös ”Sisäinen ylösousemus”.

Pääsiäinen on tulossa ja se on kristillisen maailman pyhistä varmasti kaikkein tärkein. Ortodoksisessa jumalanpalveluksessa lauletaan, ”Kristus nousi kuolleista, kuoleamalla kuoleman voitti ja haudoissa oleville elämän antoi”. Mitä tällä tarkoitetaan? Gnostilaisina ajattelemme, että kysymyksessä voisi olla jokinlainen sisäinen kokemus ja syvälinen muutos ihmisessä. Tuollainen tapahtuma on ehdottomasti elävä ja todellinen. Kirjaviisaus olisi tässä tapauksessa lähinnä opittua tietämättömyyttä.

Totuuden etsijöinä pyrkimyksenämme on herätä ja ikäänkuin nousta "kuolleista", tapahtuipa se sitten kuinka tahansa ja minkä uskonnon tai opin avulla hyvänsä. Elämämme on enemmän oppimista kuin osaamista ja ajoittain tulemme sellaiseen tilanteeseen, jossa joudumme pysähtymään ja kysymään kaiken tarkoitusta. Onko sielu olemassa? Kuka minä oikein olen? Valitettavasti murheet ja vastoinkäymiset ovat monesti ne voimakeinot, jotka vasta saavat silmämme aukeamaan. Ollisipa sydämemme vastaanottavainen silloinkin kun olemme onnellisia sekä tasapainoisia!

Löytämällä itsestämme jotain meitä suurempaa koemme sen vapauttavana tunteena. Emme ole vain ruumis tai persoonaego, vaan jotakin ajatonta ja ikuista. Maalliset asiat tuntuvat silloin kovin pieniltä ja turhanpäiväisiltä. Olemme ilon lähteellä oivaltaessamme jumalaisen sielumme. Todellinen olemuksemme on kaiken aikaa tässä ja nyt. Ainoastaan ajatus ”En tunne itseäni” voi peittää sen. Olemme kuin kuviteltuja vankeja, kuvitellussa vankilassa.

Kuuluisa intialainen mestari Ramana Maharishi kertoi seuraavan tarinan:

”Hindulaiset hääjuhlallisuudet usein kestävät viisi tai kuusikin päivää. Yhteen tällaiseen tilaisuuteen osallistuneen tuntemattoman henkilön luultiin kuuluvan morsiamen seurueeseen ja siten häntä kohdeltiin erityisen hyvin sekä häntä pidettiin tärkeänä vieraana. Kun sulhasen seurue näki tämän, myös he osoittivat hänelle suurta huomiota. Vieraalla oli mukavat oltavat, mutta samalla hän oli täysin tietoinen kuokkavieraan asemastaan. Kun sitten sulhasen seurueesta eräs halusi viitata kyseiseen vieraaseen, hän huomasi hetkensä koittavan ja poistui vähin äänin paikalta. Niin on myös egon laita. Jos sitä etsitään, sitä ei löydy. Jos sitä ei etsitä, se jatkaa olemassaoloaan.”

Gnosis voidaan ymmärtää myös "sisäiseksi tietoisuudeksi", sillä gnostikko on läpikäynyt sisäiseen oivallukseen perustuvan prosessin itsensä tuntemiseksi. Itsensä tunteminen taas on gnostikkojen mukaan sama kuin Jumalan, ihmisluonnon ja kohtalon tunteminen.

Gnostilainen teologi Valentinus kertoi, että hän oli saanut perimätietona salaisia opetuksia, mutta kun hän oli itse kokenut uskonnollisen näyn, siitä tuli lopulta hänen oman gnosioksensa lähde. Valentinoksen oppilas Herakleios sanoi, että ihmiset uskovat aluksi muiden ihmisten todistusten perusteella, kunnes oppivat löytämään totuuden itsestään. Valentinoksen toinen oppilas Markos päätyi samaan johtopäätökseen oman näkynsä jälkeen ja oletti jokaisen hänen vihkimänsä oppilaan kokevan samaa sen jälkeen, kun on saavuttanut gnosioksensa.

Oscar Wilde totesi kerran ”Minuus on lopullinen mysteeri. Kun ihminen on onnistunut punnitsemaan auringon, mittaamaan kuun kulun ja kartoittamaan seitsemät taivaat tähti tähdeltä, jää silti vielä jäljelle oma minuus”.

Uuden testamentin evankeliumien pääsiäiskertomuksessa Jeesus kuolee ristillä, voittaa kuoleman ja tulee koko ihmiskunnan pelastajaksi. Gnostilaiset eivät tulkitse tätä mystistä legendaa kirjaimellisesti vaan vertauskuvallisesti sekä esikuvallisesti. Jeesuksen kuolema käsitetään vanhan Adamin taakse

jättämiseksi. Vanhan Adamin kuollessa ihminen hylkää lihallisen elämänsä sekä pyhittää itsensä henkiselle ja hengelliselle elämälle. Henkistynyt Adam lakkaa tyydyttämästä ruumiinsa tarpeita ja ryhtyy toteuttamaan taivaallista alkuperää olevan sielunsa tarpeita, kuten Jeesus opetti. Näin ruumis kuolee ja sielu nousee kuolleista. Jeesuksen viitoittamaa tietä seuraamalla ihmisen sielu pääsee Todellisen Jumalan yhteyteen, taivaallisen isänsä luo.

Kristus kuoli ja nousi kuolleista. Meidänkin persoonamme täytyy jonakin päivänä kuolla ”ruumiin ristillä” ja nousta kuolleista, herätä siitä pitkästä unesta, joka on niin kauan pitänyt meitä pimeydessä. Kuitenkaan tässä tapauksessa kuolema ei ole jotakin synkkää, vaan iloinen tapahtuma! Koemme itse ja teemme eläväksi sen totuuden, että olemme jumalan lapsia sekä kuolemattomia sieluja.

Olkaamme eläviä, tietoisia itsessämme olevasta jumalaisesta sielusta. Herätkäämme sisäiseen ylösnousemukseen!